VI. évfolyam, 1 szám

1950 január 1

Ludas Matyi

70 fillér

Százesztendős jövendőmondó: Mondjak jövőt, öcsém?
Ötéves terv: Köszönöm, a jövőt magam csinálom!

NEMZETKÖZI SZTALIN-DÍJ

a népek közti béke megerősítésére

TRUMAN: Jó, hogy nekem nem adják a békedíjat, mert ha adnák, atombombát vennék rajta és akkor a Szovjet azt mondhatná, hogy nem érdemeltem meg a békedíjat.

Elkésett karácsonyi ajándék

A rá nem érő emberek hat fajtája

1. A kifejtő.

Míg a kőfejtő kőfejtéssel tölti a napját, a kifejtő kifejtéssel tölti, pontosabban annak a kifejtésével, hogy miért nem ér rá. Reggel nyolckor beül vagy beáll a munkahelyére, olyan nagy rutinja van, hogy legfeljebb egy-két percet tölt el a hallgatóság megszerzésével, aztán hozzálát kifejteni, hogy semmire sincs ideje.

2. A jegyesek.

Nem azonosak azokkal a jegyesekkel, akikről Manzoni írt regényt. Ezeknek a jegyeseknek ugyanis nem jegyesük van, hanem jegyük, az azonban a nap minden szakában. Reggel, délelőtt, délben, délután és este mindent ezzel utasítanak el maguktól:

— Boldogan, ismerhetsz, de sajnos, ma nem érek rá, mozijegyem van, miért nem szólsz olyankor, amikor nincs jegyem.

3. A tanácsadó.

Ehhez, ellentétben a kifejtővel és a jegyessel, semmiért se fordulnak hiába, ő még nem hagyott cserben senkit, inkább a vonat elé feküdne, semhogy ezt megtegye.

— Jó, hogy hozzám fordultál — mondja sugárzó arccal, — én ugyan még lélekzeni se érek rá, hanem adok neked egy tanácsot, fordulj Kovácshoz.

4. A beteg.

Nem ritka típus. Az eszközei egyszerűek, de művésziek és finomak. Beszéd közben az arca könnyedén rángatódzik és időnkint a szívéhez kap.

— Jó vicc, — mondja fájdalmas tekintettel. — Nagyon jó vicc. Én, éppen én, akinek az orvos már harminchét évvel ezelőtt megmondta, hogy minden nap, amit még élek, tiszta ajándék! A negyvenes években három fogamat húzták ki egymásután, tavaly ki akarták operálni a gyomromat, félévvel ezelőtt ki akarták venni a szívemet, az utolsó pillanatban gondolta meg a professzor, hogy mégis inkább próbáljuk meg előbb belgyógyászatilag! Jaj!

A végén ő jár jól, mert az a vége a dolognak, hogy aki fel akarta kérni valamire, a hátán viszi haza.

5. A felháborodott.

Ez fortissimóban kezd:

— Hát mit képzel kérem? Tavaly a faliujságba kértek tőlem egy cikket, tavalyelőtt május elsején megkértek, hogy tegyem fel egyik képet a falra, hát mit képzelnek kérem! Mindent egy ember csináljon? Mégiscsak! Nahát!

6. A feltételes.

Ezt a készség és a lelkesedés jellemzi.

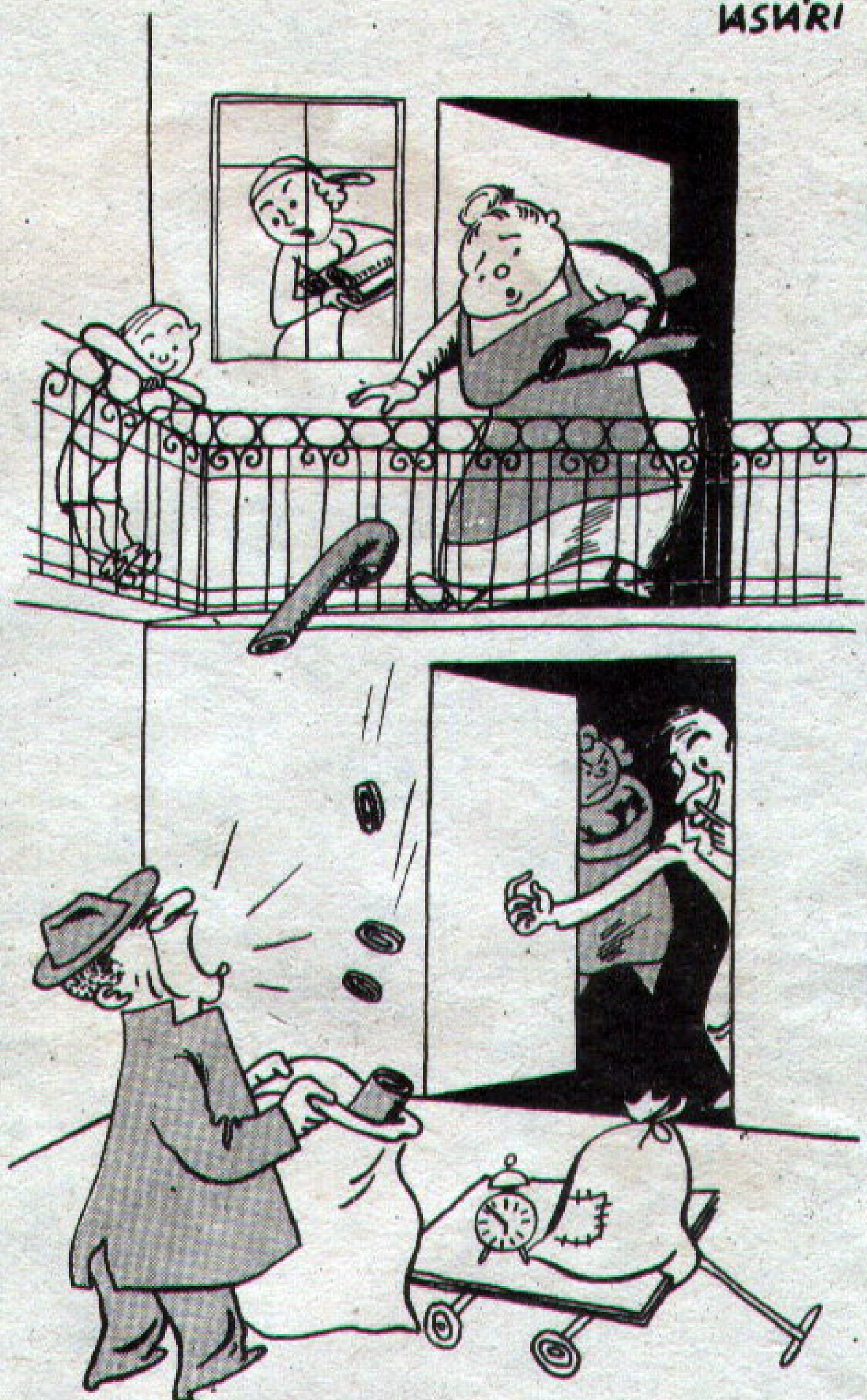
— Feltétlenül meglesz, — mondja csillogó szemmel. — Ha ráérek. Én még nem bújtam ki semmi alól, én boldog vagyok, ha csinálhatok valamit! És minőségileg fogom megcsinálni, szívvel, ahogy én szóktam!

— És gondolod, hogy rá fogsz érni?

— Az teljesen ki van zárva.

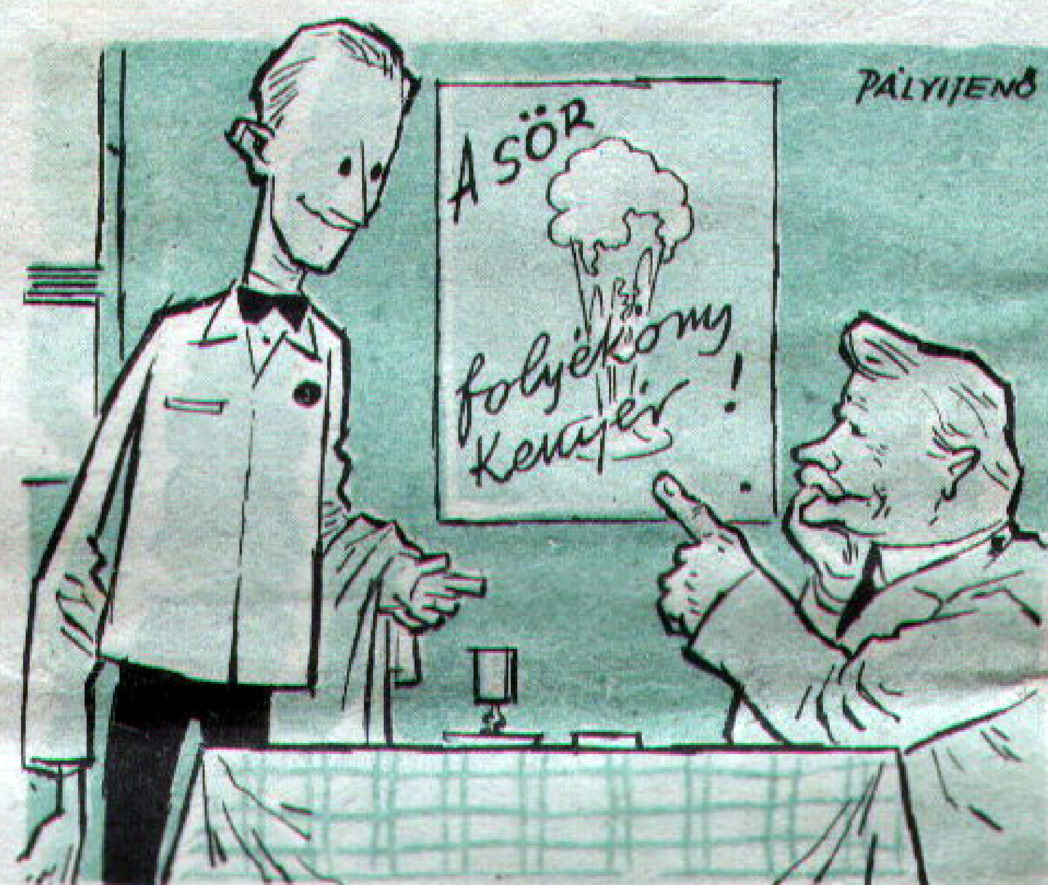
Gergely Miklós.

Élelmes ember

— Karácsonyról maradt mákosbejglit jó áron veszek!

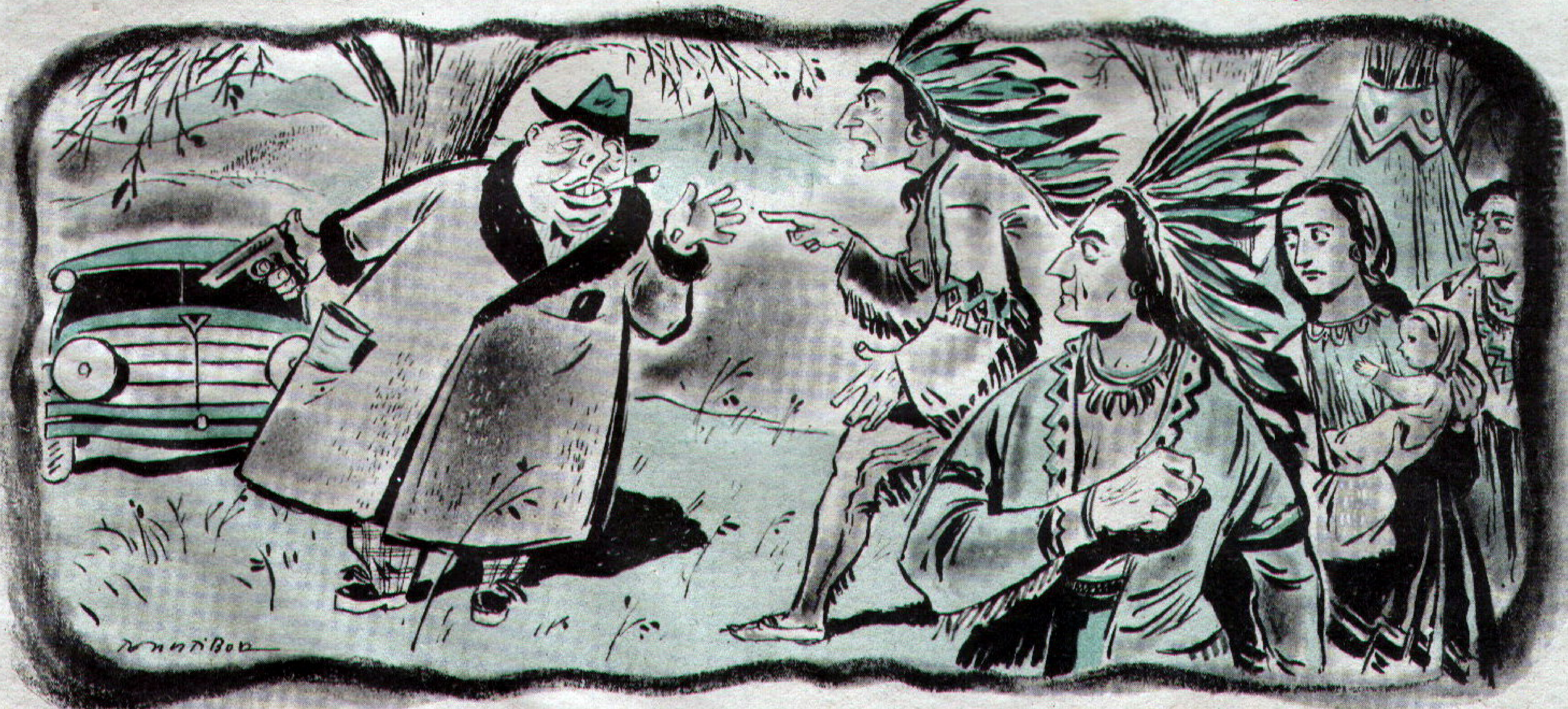
Vendéglőben

— Folyékony gyümölcsöt parancsol?

— Hozhat fiam, de mert én a gyümölcsöt világéletemben kenyérrel szerettem, hozzon mindjárt két korsó folyékony kenyeret is melléje!

Elveszik az indiánok szabad területeit

— Miért telepítettek itt le bennünket?
— Mert azt gondoltuk, hogy maguk itt nyugodtan és boldogan fognak élni.
— És miért dobnak ki minket innen?
— Mert azt nem gondoltuk, hogy a telek ára ennyire felmegy.

Lelki életünk titkai

(Tudományos előadás)

Kevés költséggel bárki elvégezheti a következő kísérletet:

Vegyünk egy üres autobuszt s engedjünk rá felszállni hatvan komoly, felnőtt embert. Érdekes jelenségnek leszünk tanui: amint az ülőhelyek megteltek, az emberek megállnak a kocsi peronján s nem mennek előre a kocsiba, hanem inkább kiszorítják egymásból a lélekzetet, esetleg a lépcsőn függeszkednek, a hidegben hamar megdermedő kézzel. Az autobusz hátulja lesülyed a földre, miközben az eleje üres és hiába esik térdre a kalauz, összetett kézzel könyörögve a kintállóknak, hogy bent álljanak az utasok, nem mennek előre.

Ez a különös jelenség már évezredek óta foglalkoztatja a tudósvilágot. Azt mondják, hogy a régi görögök a Tajgetosz hegyéről taszították le azokat, akik az autobuszban előrementek — innen örökölte az emberiség ezt a beteges félelmet az autobusz belsejétől. Nimolier, francia pszichológus 1862-ben érdekes kísérletet végzett ezügyben. Egy autobusz belsejét hálószobának díszletezte be kényelmes ágyakkal és hatvan holtfáradt, álmos egyént eresztett be a kocsiba. Az eredmény meghökkentő volt: az emberek még így sem mentek előre a kocsiba!

Nimolier kísérlete óta nyilvánvaló lett, hogy a rejtélyes jelenség oka a központi idegrendszerben keresendő. Ebben a feltevésben írta meg a költő amaz ismert verset, amelyben a feletteséhez különböző kérdésekkel forduló ifjúnak egyre csak ezt mondja: „csak előre, édes fiam!" Magától értetődik, hogy az efféle analitikus kezelés nem járhat eredménnyel: az ifjú egyre csak kérdez, de nem megy előre.

A tudósok azonban nem nyugodtak bele a helyzetbe és újabb kísérletekkel próbáltak nyomára jutni a különös lelkibajnak. Grösztesorg svéd tudós például 300 fokos forró levegőt pumpált a peronba, ugyanakkor a kocsi belsejébe kellemes langyos levegőt és ámbraillatot préselt. Az utasok mégsem mentek előre a kocsiba. Ugyanez maradt az eredmény, amikor két görényt helyezett el a peronon. A probléma megoldásához tehát nem jutott közelebb.

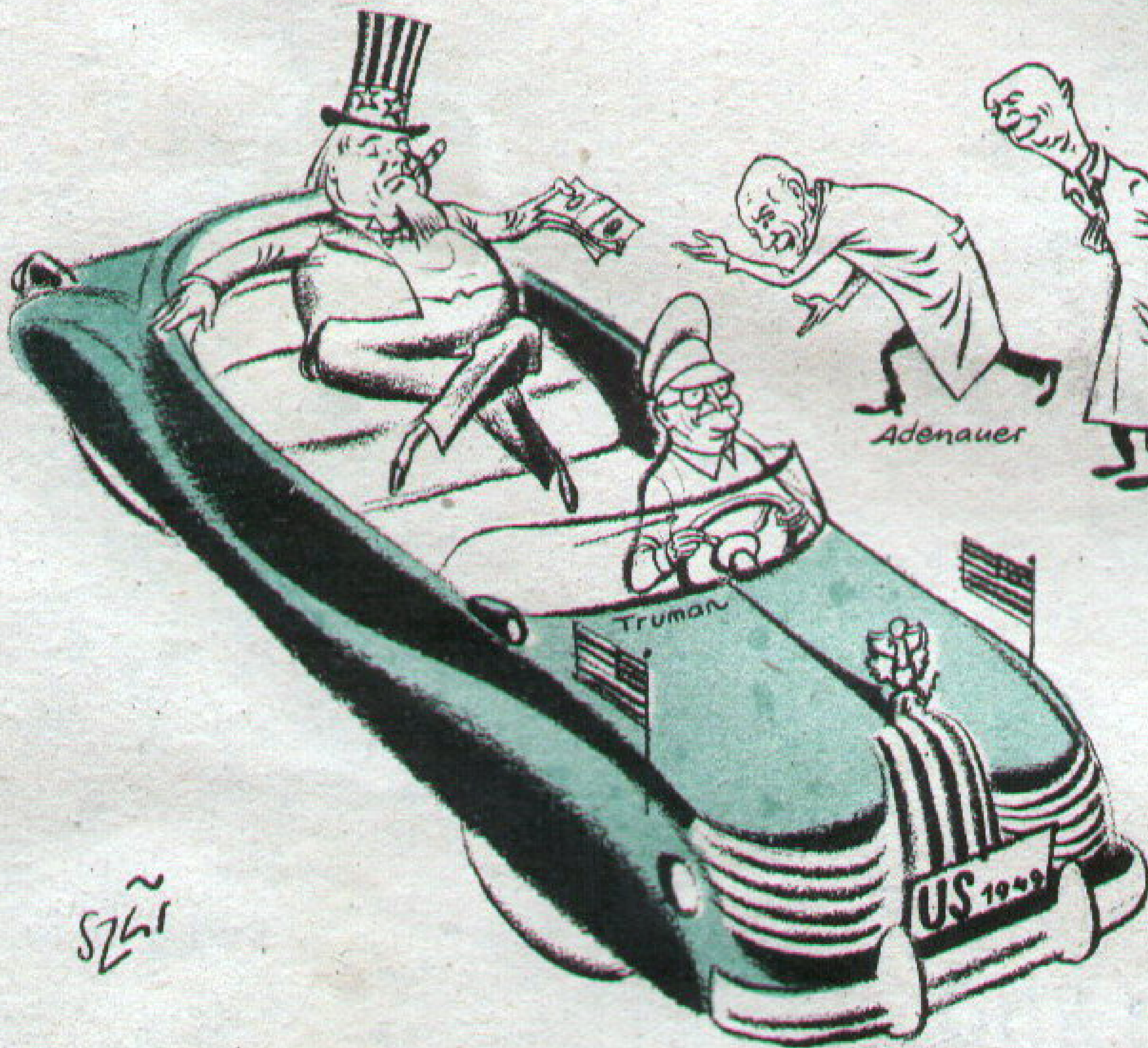
Dr. Schmarn müncheni antropológus és autobuszkalauz 200 utast boncolt fel, hogy a feltehetőleg organikus eredetű lelkinyavalya okára rájöjjön. Kísérleteit azonban nem tudta befejezni, mert kiderült, hogy az utasokat élve boncolta fel, s emiatt kalauzi állásából elbocsájtották.

Professzor Linck, osztrák biológus érdekes kísérletet végzett kutyákkal. Hatvan kutyát kergetett fel egy üres autobuszba. Az eredmény meglepő volt: az oktalan állatok a logika szabályai szerint bementek a kocsiba, egysem lógott a lépcsőn. Ebből következik, hogy az autobuszutasok általában nem érik el az állatok értelmi színvonalát.

Újabban Kovács XIV. János kalauz végez kecsegtető kísérleteket. Indulás előtt az első ajtón leszáll és hátramegy a peronra. Tapasztalatai szerint az utasok ilyenkor hirtelen előremennek a kocsiba. Ha ez igaz, Kovács XIV. János nagy lépéssel vitte előre a tudományt, s hozzájárul ama tévhit eloszlatásához, mintha az ostobaság gyógyíthatatlan lenne.

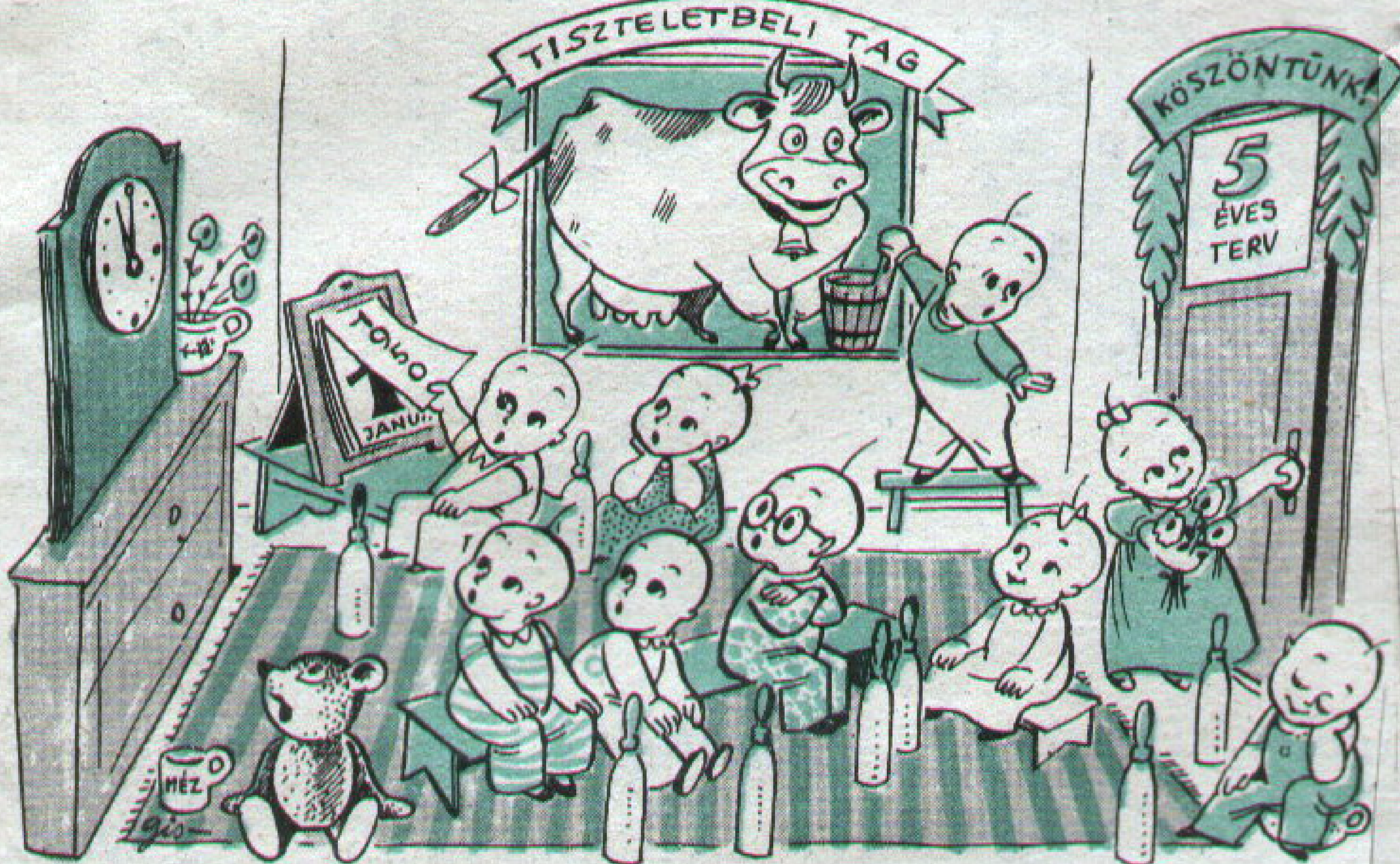
EMBERANYAG KAPHATÓ

(Amerikai álom)

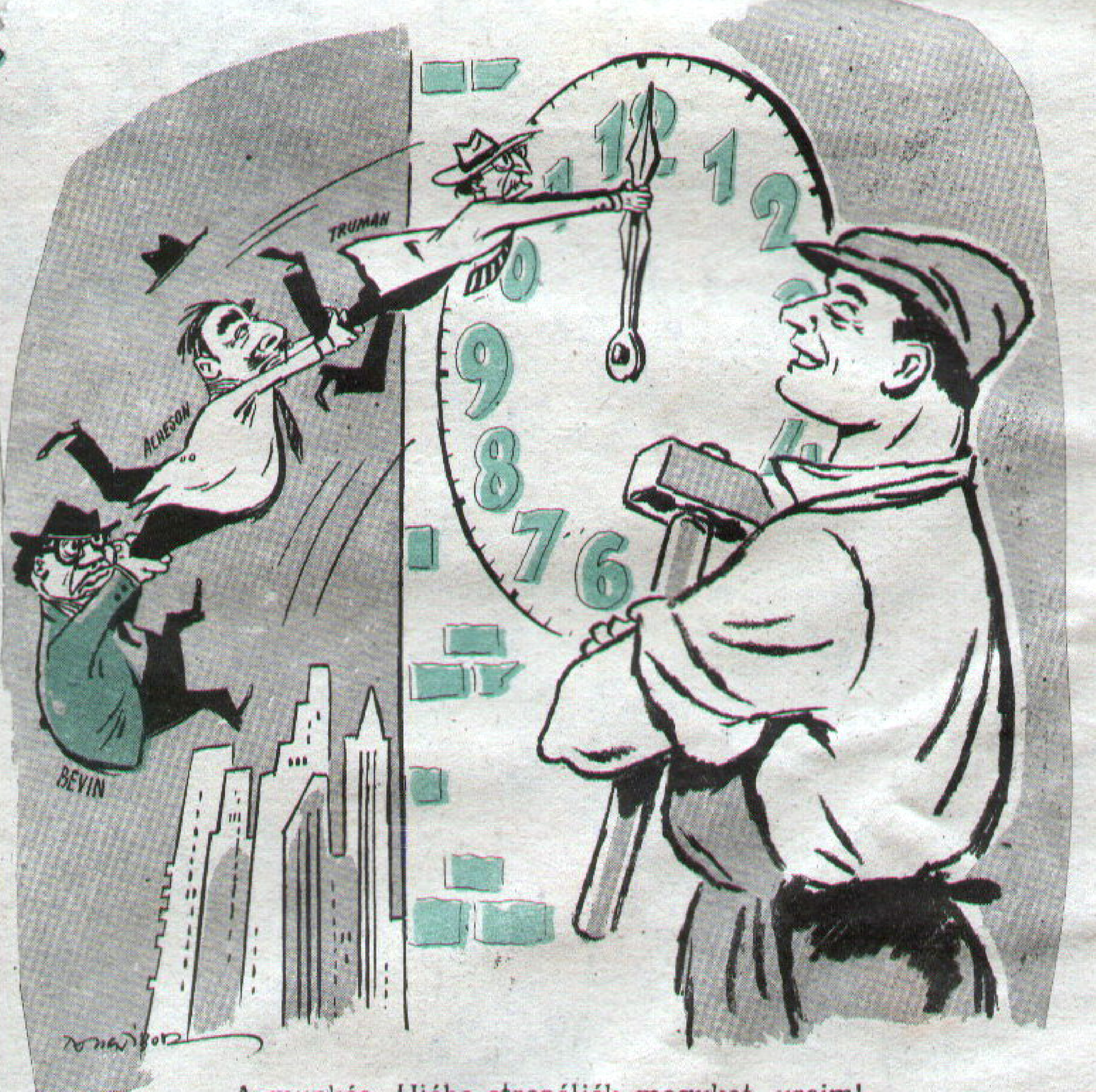
Adenauer: Köszönjük szépen és az árut odaküldjük, ahova a nagyságos úr parancsolja.

A legifjabbak

…gy felköszönthessék az újévkor belépő ötéves Tervet.

Akik meg akarták állítani az óramutatót

A munkás: Hiába strapálják magukat, uraim!

Kit és mit idézünk?

(Rejtvény csemege.)

„Erre a kezdő halottra szüksége kezdett lenni a többi félholtnak."

„Voropájev tölgyfa-jellemén kedves, színes madarakként üldögél a többi figura s ezzel az író végigviszi művén hangulati kifejezésben az egész alapeszmét."

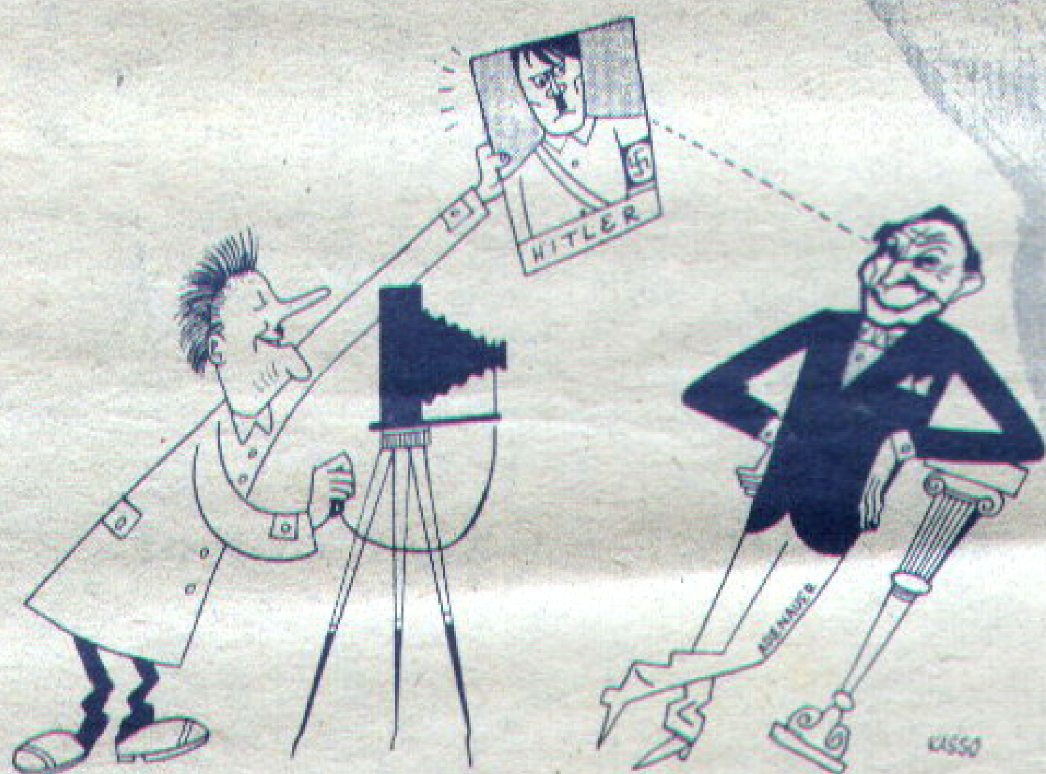
Azok között, akik rájönnek arra, hogy fentieket Mátrai-Betegh Béla izzadta ki a Magyar Nemzet hasábjain megjelent és Pavlenko: „Boldogság" című színművéről írott kritikájában (?), három díjat sorsolunk ki:

I. díj: Egy kezdő halott.
II. díj: Egy kezdő félholt.
III. díj: Egy kezdő Betegh.

Katzenjammer

BONNI gyorsfénykép

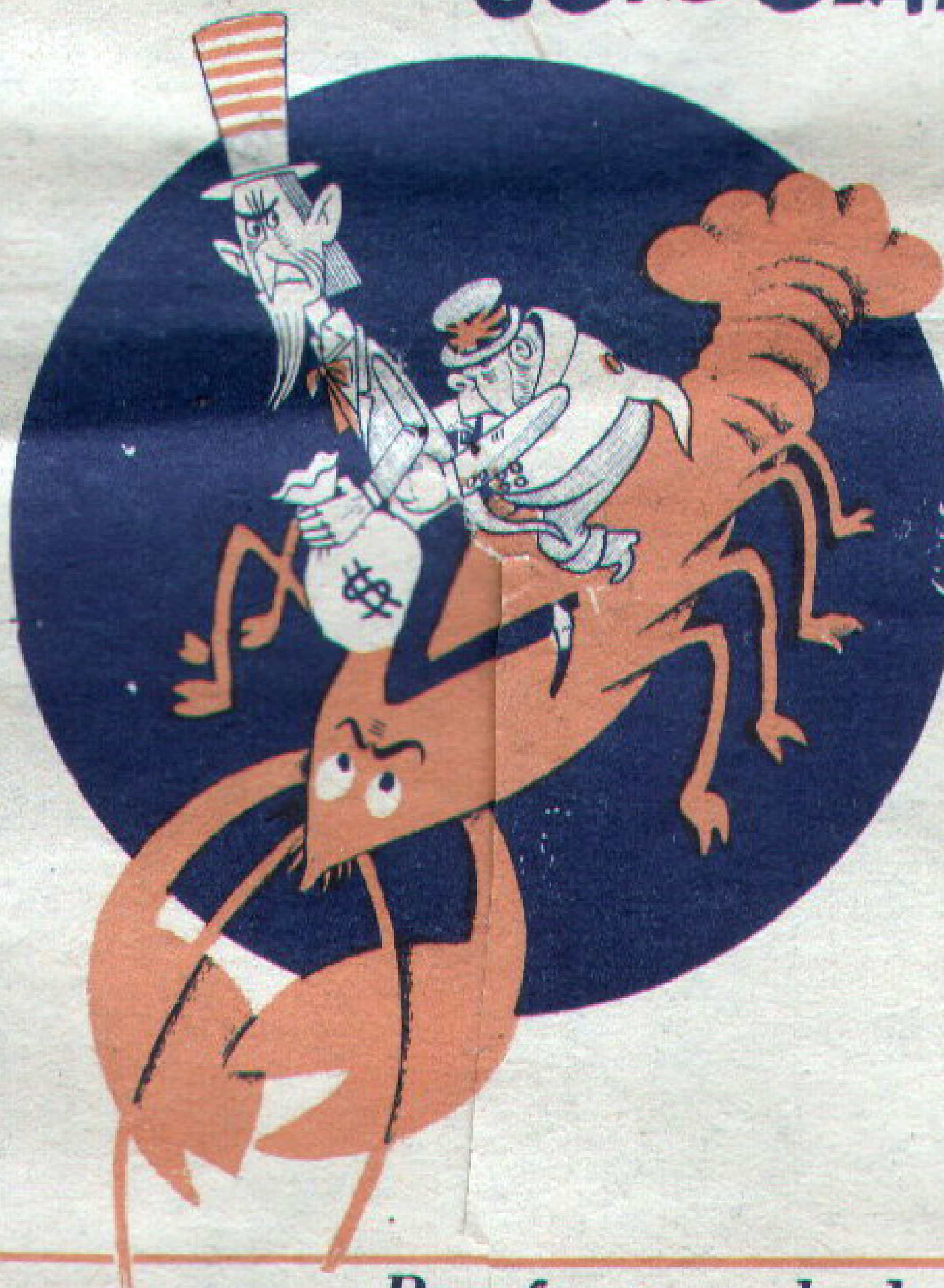

A fényképész: Barátságos arcot kérek!

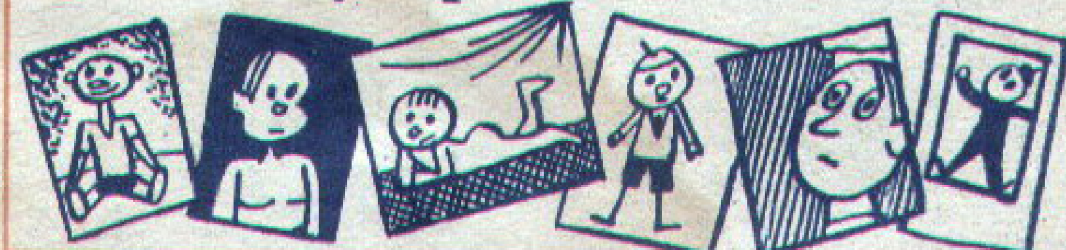
Kifosztott ügyfeleinek boldog újesztendőt kíván

H. Truman

A „HALADÓ” NYUGATI GONDOLAT

Fényképeket nézek...

Tudniok kell, hogy János bácsi, anyai nagybátyám vidéken él és átlag minden szökőévben látom, ami anynyit jelent, hogyha észreveszem a pesti utcán, akkor megszököm előle. Nagyhangú, sokatbeszélő, kellemetlen ember... De rokonokról vagy jót, vagy rosszat, így hát ott kezdem, hogy ma délután véletlenül összeütődtem vele a Nyugati előtt.

— Szervusz öcskös — ragadta meg a kezem —, de régen láttalak... Van vagy öt éve... Nem is ismered még a feleségemet!

Be kellett mutatkoznom feleségének, aki — mint mondta — immár több mint

egy esztendeje hordja a nevét.

— Igazán, nagyon örülök, János bácsi — mondtam — sajnos, sietnem kell...

— Várj! Van itt valami, amit ha meglátsz, nem fogsz sietni!

Kigombolta bekecsét és a vastag tárcájából gyűrött borítékot szedett elő. A borítékban fényképek voltak.

— Ezt nézd meg! — nyujtotta felém az első képet.

Általában szeretem a gyerekeket, de ilyen csunya gyerek még nem nézett rám se képről, se életben. Lehetett úgy háromhónapos. Bután meredt bele a világba.

— Nahát... — mondtam kissé nyekergő hangon — ilyen édeset még soha életemben nem láttam!

— Ügye? — nézett rá a feleségére a vén szamár. — Meghiszem azt! Az én fajtám! De ezt nézd!

A második képen a kölyök hason feküdt egy csomó szőrön, vékony két lába a levegőbe kalimpált és a feje, igen, határozottan látszik a képen, hogy vízfeje van. És milyen az orra? Szegény gyerek, hogy ebből milyen csúnya felnőtt lesz.

— Angyali! — mondtam fennhangon. — Egyenesen angyali! Igazán bájos. Roppant bájos...

Ha még egy képet mutat és mégegyszer bele kell néznem ennek a mulya kisfiúnak a vastagcombjába, vagy a grübellijébe, akkor elrohanok.

— És ezen a képen? — nyujtott felém egy diadalmas hadvezér mozdulatával egy újabb képet.

A képen a gyerek nevetett. Nem, ez nem lehet igaz. Hogyan tudja egy ilyen fiatal kölyök megcsinálni, hogy nevetve sokkal barátságtalanabb az arca, mint komolyan? És micsoda füle van... Rettenetes. És én meg itt állok és bárgyún mondom, hogy édes, meg angyali, meg bájos... Hát miféle rongy ember vagyok én? Dicsérek valamit, ami nem tetszik, amiről egyenesen az a véleményem, hogy ronda?

— Na, mit szólsz ehhez? — bökött oldalba János bácsi. — Ez csak a jó kép, mi? Nézd a kis haját...

A kölyök gömbfeje olyan, mint a billiárdgolyó!

— Hát... János bácsi — mélyet lélekeztem. — Igazán nagyon kedves... de... ilyen kis gyereknél még nem lehet megállapítani tulajdonképpen... izé szóval... minden kisgyerek olyan... mint... mint, a béka. Úgy van — folytattam diadalmasan — mint a béka! Nem csak ez a ronda... illetve nem csak ez a kicsike, hanem általában...

Kivette a kezemből a képeket.

— Azt hittem örülni fogsz a fényképeknek — mondta

hidegen. — Esküvőm előtt találtam meg őket, amikor az irataimat kerestem.

— Es-kü-vő előtt?

— Igen!

Hirtelen rámmeredt.

— Te? Csak nem azt hitted... hogy az én gyerekem?

Nyeltem egyet.

— Hát... János bácsi azt mondta, hogy... hogy a maga fajtája...

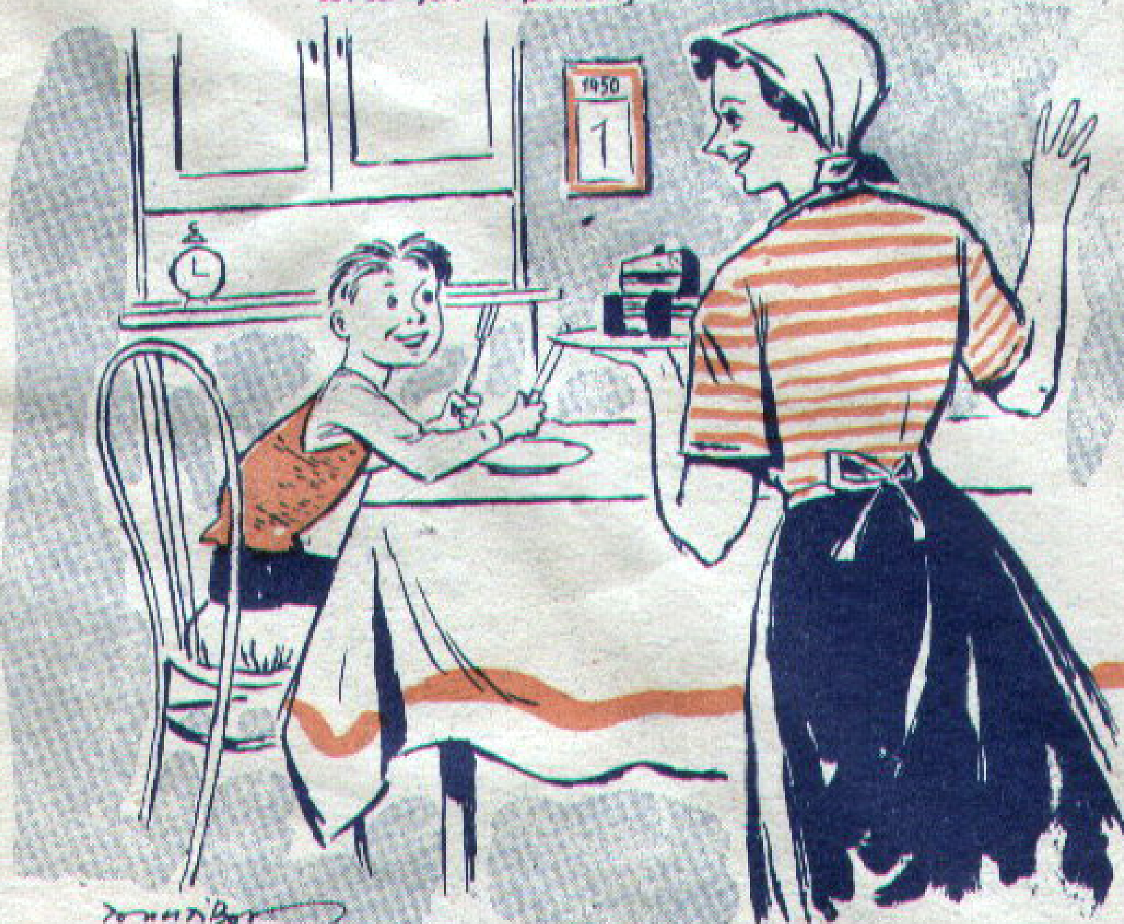
Széttárta a két kezét.

— Hát persze, hogy az! Ezek a te képeid, három hónapos korodból!

Vajda Albert.

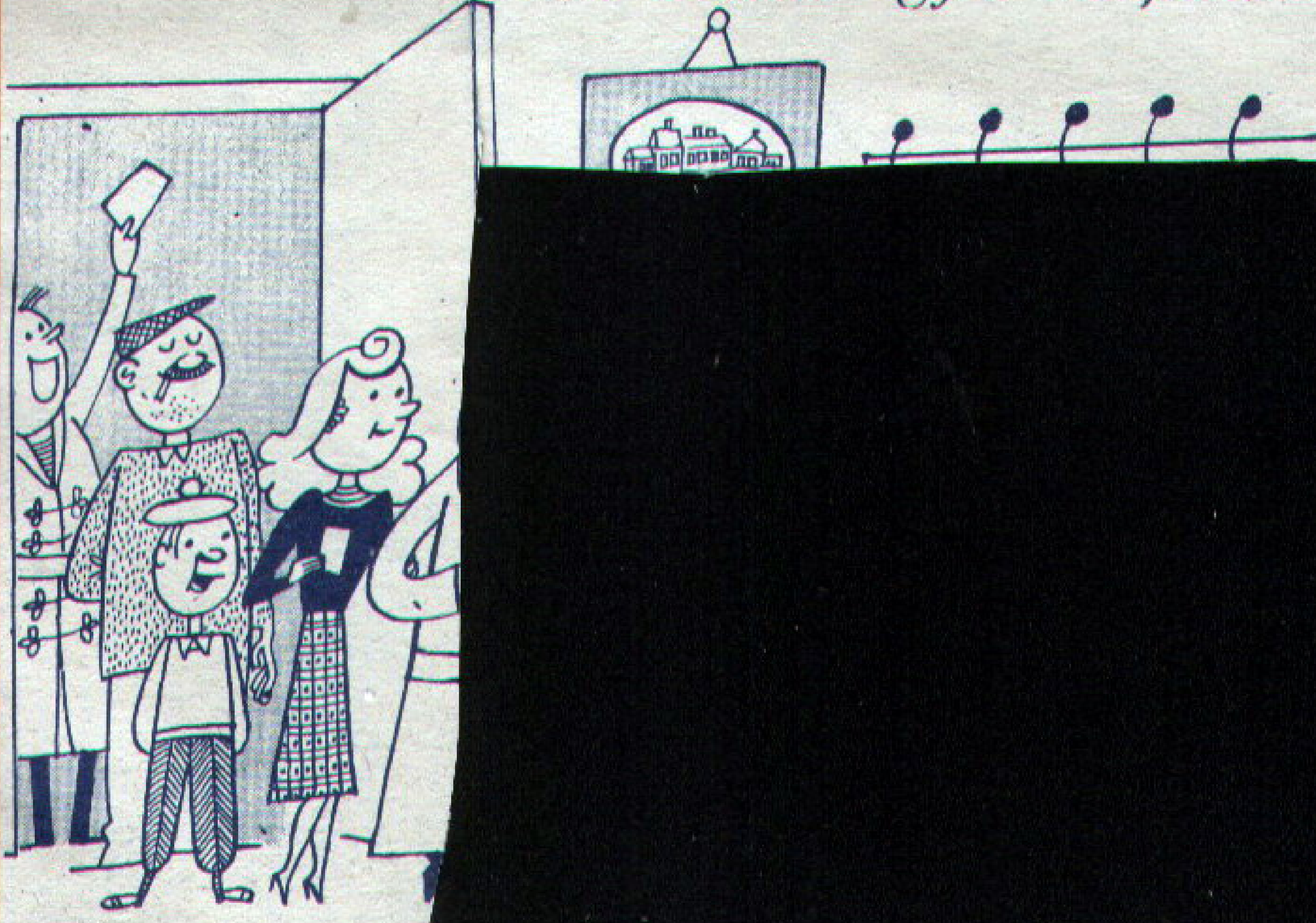
Édesipari tervgazdálkodás 1950-ben

(Gerő Ernő: Az ötéves terv első esztendejében minden gyerekre három szelet torta jut naponta.)

— Mondd, anyu, jövőre is három szelet tortát kapok?
— Még eggyel többet is kapsz, fiacskám.
— Hűha, akkor testvérkét is kérek hozzá, mert már ezekkel is nehezen birkózom meg.

Bocsánat, szabad egyet telefonálnom?

— Siessen Kucsera

Hajnali mese

— Ne haragudj, Amáliám, de ez hosszú történet és nem tudom neked elmesélni, mert előbb ki kell találnom.

Rendbejött

— Köszönöm, már jobban vagyok.

Új Makarenko: Szülők könyve

— Tessék anyu, újévi ajándék!
— Kedves gyerek vagy.
— Az igaz, de őszintén megvallva, a magam érdekében ajándékoztam neked.

Oktatótanfolyam

— Jegyezd meg magadnak, hogy egy jólnevelt bocika nem mondja, hogy öreg tehén, hanem azt mondja, hogy nagymama!

Precíz muki

Az egyik állami áruházba bemegy egy fiatalember és női sálat kér.

— Kérek egy olyan orgonaszínű sálat, ami a kirakatban van.

A segéd mutat legalább ötven féle lila sálat, de egy sem felel meg neki.

Végre a segéd megúnja és megkéri, hogy mutassa meg a kirakatban, mire gondolt.

Kimenek és a fiatalember rámutat egy fehér sálra.

— De kérem, csodálkozik a segéd, miért tetszett akkor orgonaszínű sálat kérni?

— Miért, maga még nem látott fehér orgonát?

— Belül még üres — kiáltotta a kövér és hatalmas lökéssel bepréselte magát egy lapocka és egy vesemedence közé. Azután megkérdezte a mellette szorongótól:

— Tessék mondani, eljutok ezzel az autóbusszal a Zápor-utcába?

Hirtelen megváltozott a peron utasainak hangulata. Eddig mindenki mérgesen nézte a kövéret, de most felülkerekedett az utasokban a jótétlélek. Tudvalevően a legnagyobb örömök közé tartozik az útbaigazítás.

— Szálljon le a Nagyszombat-utcánál! — hangzott a válasz.

Dühös hang szólalt meg:

— Ugyan kérem! A Knur Pálné-utcánál kell leszállni!

Kórus a kocsi belsejéből:

— A Timár-utcáig tessék menni. Onnan balra, aztán jobbra.

A dühös hangú most rikácsolni kezd:

— Ne hallgasson azokra! A Knur Pálné-utcáig menjen.

Egy nő is közbeszól:

— A Knur Pálné-utcába csak visszafelé megy a hatos.

— Engem maga ne tanítson! — ordítja a dühös. — Tudom én, hogy merre megy a hatos. Ugyanazzal a jeggyel vissza is viszik a Knur Pálné-utcába.

— Fenét viszik vissza. Maga miatt vehet majd még egy jegyet. Nem igaz kalauz úr?

A kalauz megkérdezte:

— Hogyan? A Záporutcába? Nem a Zivatarutcába akar menni?

Új hang hallatszott:

— Szálljon le a Főtéren.

A kalauz bevallotta:

— Először járok a 6-oson. A Zivatar-utcát tudom, hogy hol van.

Egy kosaras néni megszólal:

— Zápor, Zivatar, majdnem mindegy. Menjen a Zivatar-utcába.

— De amikor nekem a Záporban van dolgom!

Egy aktatáskás is beleavatkozott a vitába:

— A Zápor-utca Lágymányoson van. Nem 6-osra, hanem 7-esre kellett volna ülnie.

Egyszerre négyen is rátámadtak:

— Ugyan kérem, a Timár-utcánál (Nagyszombat-utcánál, Knur Pálné-utcánál, Fő-utcánál) kell leszállnia!

A dühöshangú mindenkit elnémított:

— Ne hallgasson senkire! Szálljon le a Knur Pálné-utcánál. Azután menjen a Bécsi-út felé. A második utca parallel a Bécsi-úttal a Zápor-utca.

Az aktatáskás nevetni kezdett:

— Remek! Akkor a San Marco-utcába jut.

A kövér letörölte az izzadságot homlokáról és alig hallhatóan rebegte:

— Kérem, én a Záporutcába . . .

— Kolosi-tér — kiáltotta most a kalauz.

A kövér hirtelen az ajtó felé furakodott és ezzel a mozdulattal hat utast döntött fel.

Amikor már földet ért, többen utánakiabáltak:

— Szerencsétlen, miért itt szállt le?

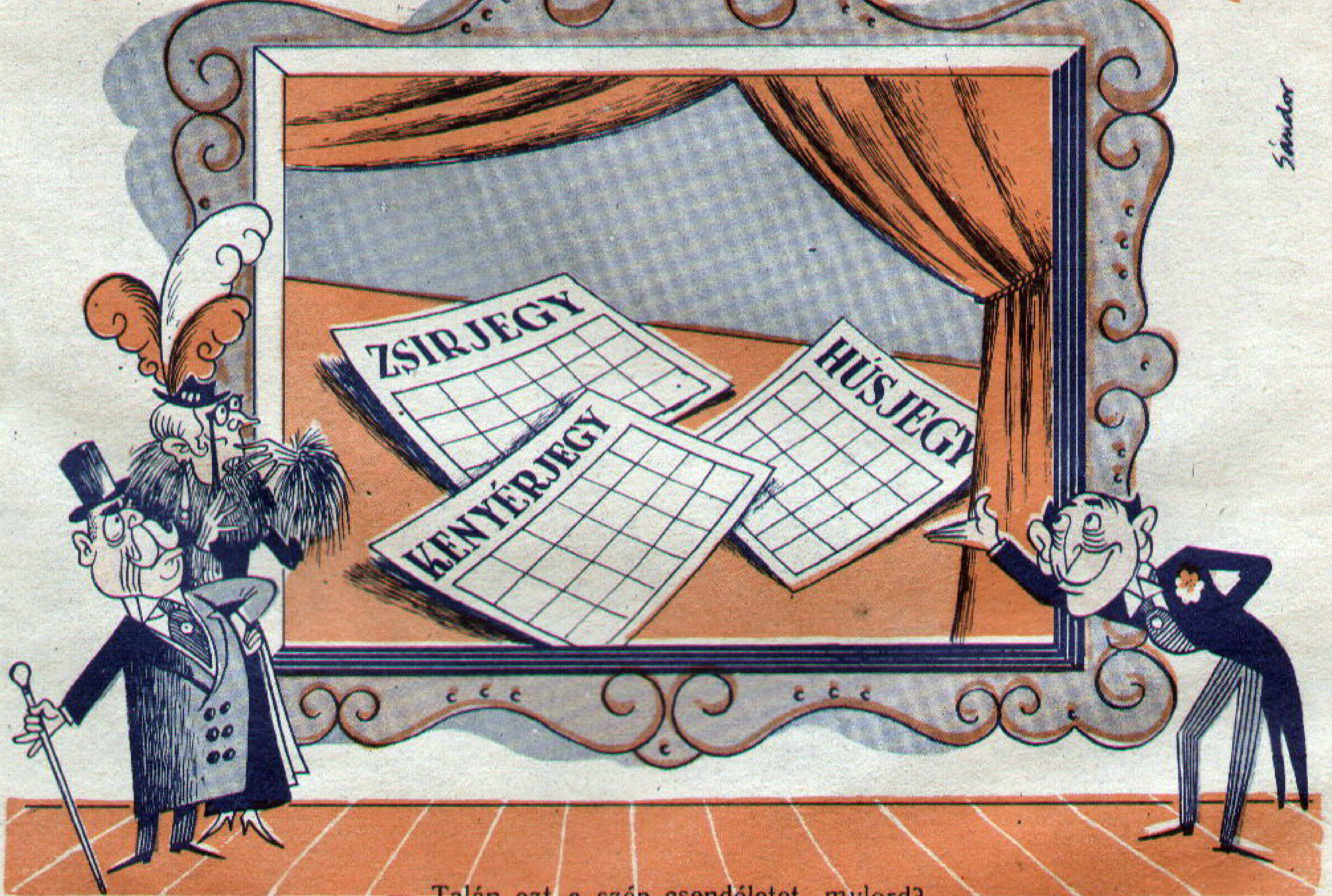
— Visszamegyek a másik oldalon a hatossal!

— Hova megy vele?

— A Nyugatihoz, mert azt legalább tudom, hogy hol van . . .

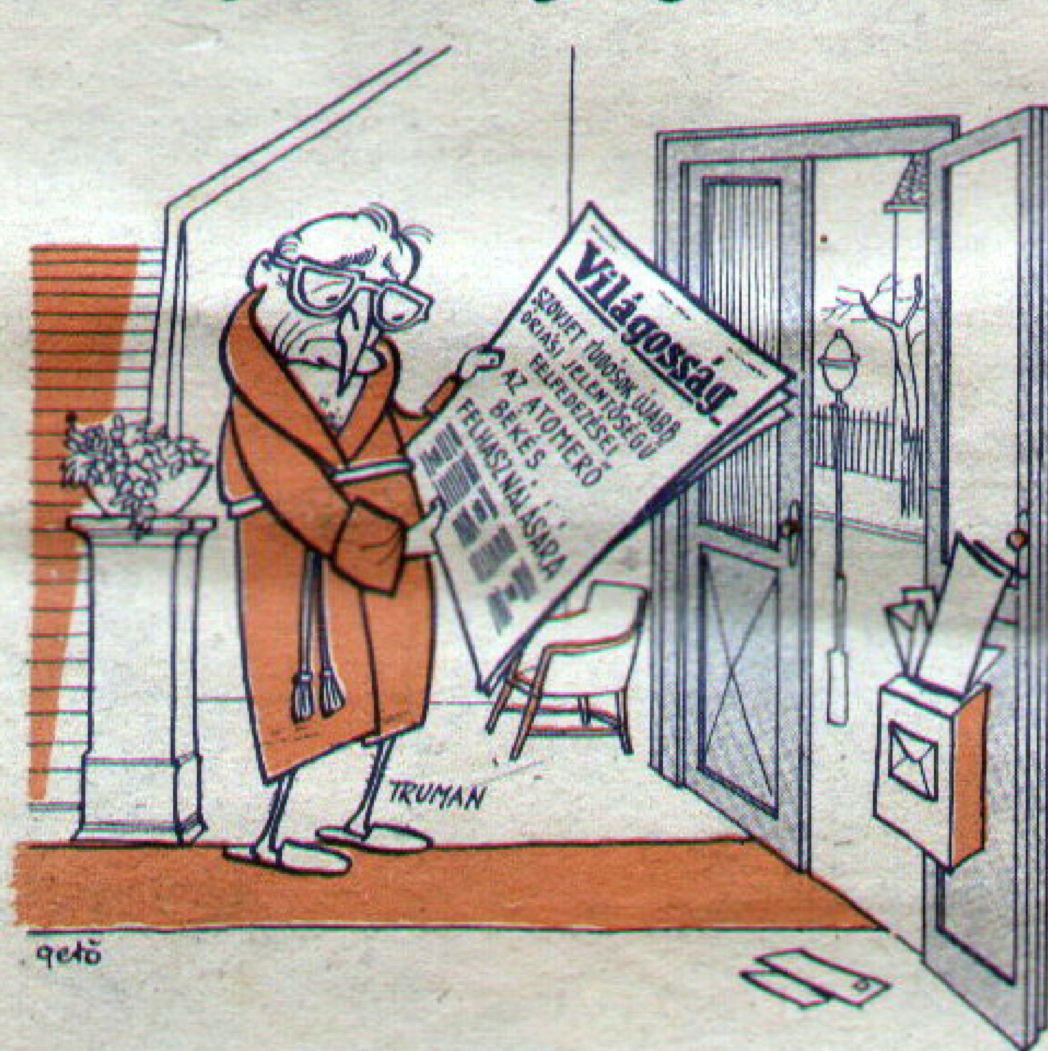
Palásti László.

LONDONI MŰKERESKEDÉSBEN

— Talán ezt a szép csendéletet, mylord?

Újév Washingtonban

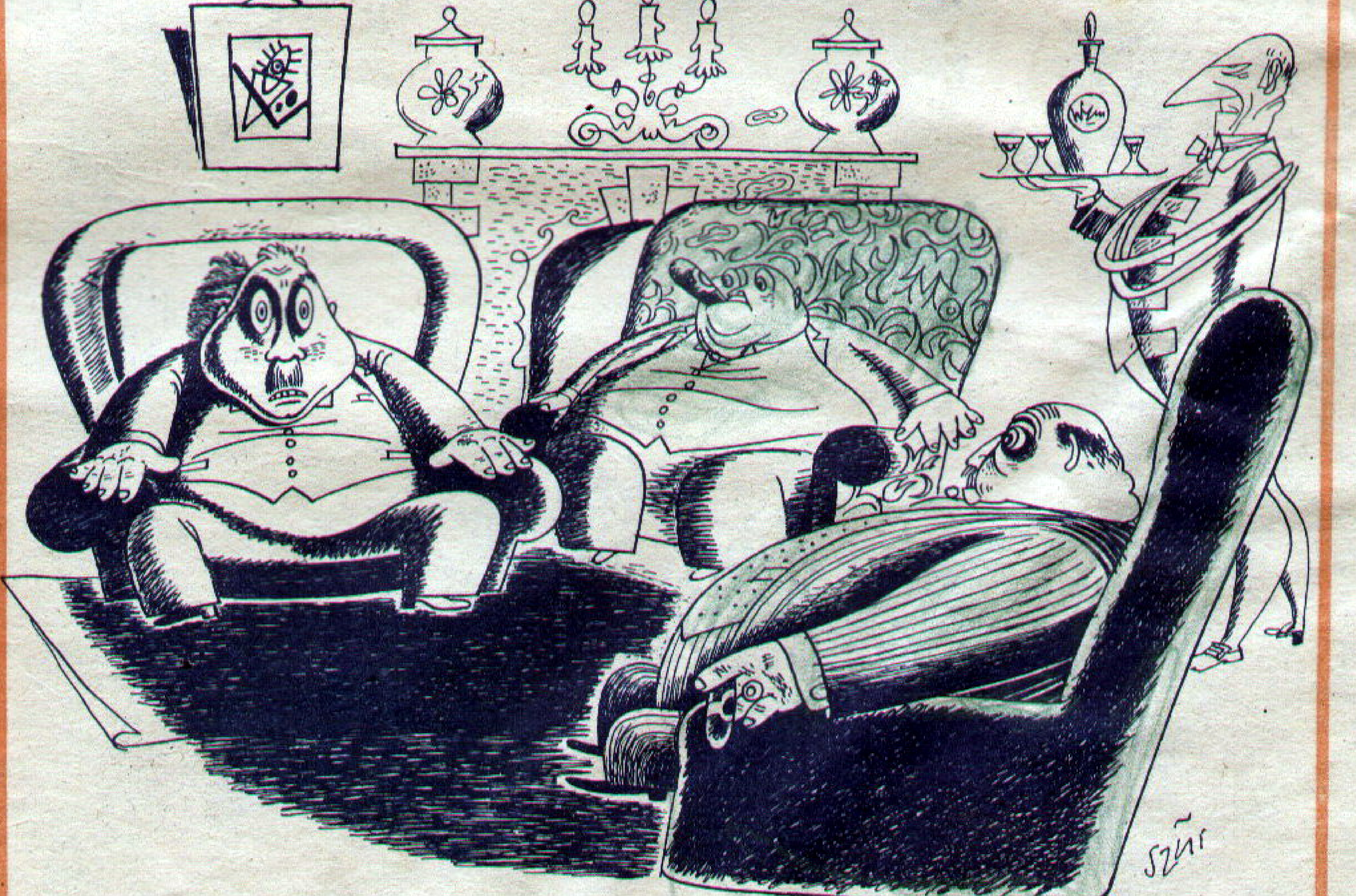
Truman: Na, ez az év is jól kezdődik!

Már Ádám is belátja

— Te Éva, ennek a Darwinnak van igaza!

A tőkés lidércálma

— Borzasztó álmom volt az éjszaka. Azt álmodtam, hogy magamnál voltam munkás és abból kellett megélnem, amit magamnak fizettem.

Hány az óra?

Írta Szép Ernő

Az volt hajdan a rend, az ember mielőtt hazament, hajnalba, még benézett a Newyorkba, a bohémek kávéházába. (Azt éjszakás nyelven Nyehónak hitták.) Hátha van még ott valaki.

Egyszer így reggel felé Bajfit találtam ott egyedül, üveg sör mellett; le volt két karra könyökölve. Biztos játék után volt Bajfi, mert ez is mindig játszott; délután a lóversenyen, estefelé az Otthonban, a szerkesztők klubjában, éjszaka

a művészklubban, a Fészekben. Közbe az esti órákban is játszott, a drámai színházban, mint színész tudniillik. Leültem a Bajfi asztalához, kéjjel mesélte el, hogy adta le utolsó vasig a pénzét; hozatott még egy üveg sört, én fogom fizetni.

Jólvan, veszedelmesen világosodott odaki, jaj nekem menni kell, biztos már legalább félhat.

— Nyavalyát, — azt mondja Bajfi, félöt sincs, öt-hat perc híja.

Az órám azon a héten beadtam volt „német szóra";

a Nyehóban volt a kassza felett falióra, az akkor nem járt.

— Hogy tudod olyan pontosan kérlek, — mondom, nem nézted meg az órádat.

— Nincs órám. Nem is kell. Az első tejeskocsi négykor megy el a Nyehó előtt. Nincs teljes félórája, hogy láttam a tejeskocsit. Figyeld meg, szembe majd nyílik a kapu, kijön a vici seperni. Akkor lesz félöt.

Az a vici tényleg kibújt az utcára, mintha csak hipnotizálta volna Bajfi.

— Na látod, fiam. Még egy félóráig itt ülsz, akkor nyit a tejfiók, mert az még a trafik előtt kinyit, akkor van pont öt óra.

— Nagyszerű. Tudod tovább is?

— Hogyne. Hallom az első villamost a Nemzeti előtt zötyögni: fertály hat. Félhat akkor van, mikor behozza ide a mámi a reggeli lapokat. Azután jön az öreg Mázsai, ő a legelső nappali vendég, megiszik egy dupla törkölyt, megy a gőzbe. Ez háromfertály hat. Körülbelül mikor vetkezik Mázsai, akkor kezdenek el búgni a gyárak, hat óra. Na most mi jön, igen, csenget a szemetes a Dohány-utcában, ez félhét. Félhét. Miután meglátja az ember az ablak előtt eliszkolni az első bajuszkötős levélhordót, háromfertály hét. Hét óra mikor van, kitalálod?

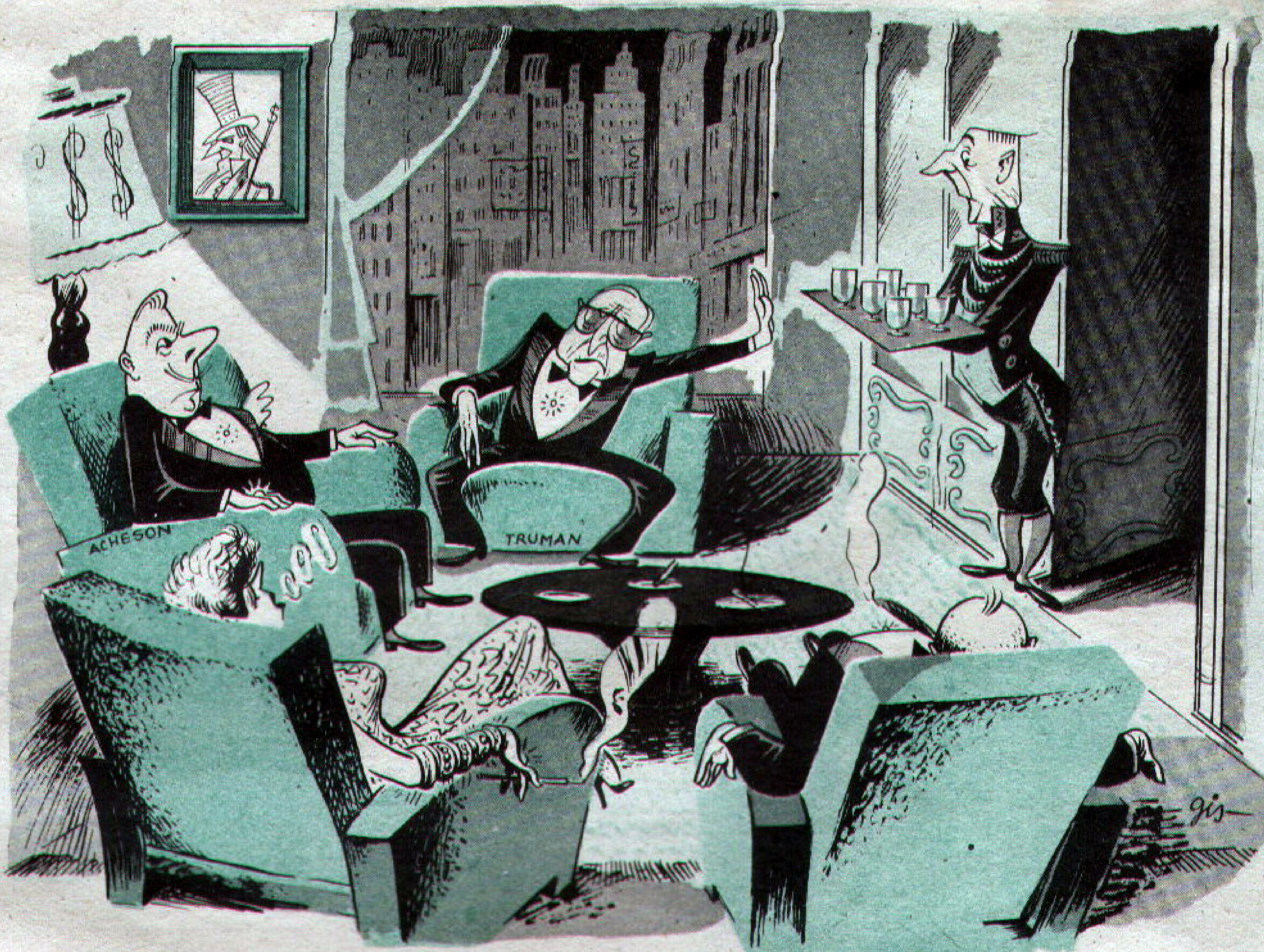
— Várjál . . .

— Na? . . . Mikor itt szembe Novák fodrász kinyit, akkor van hét óra. És félnyolc? Félnyolc az, ha látom odaki az iskolásgyerekeket. Az félnyolc. Sok iskolás, ez háromfertály. Egy pár szaladó kölyök: öt perc múlva nyolc. Egyetlenegy nebuló vágtat, sírva: nyolc óra múlt egy perccel.

— Azután?

— Azután hazamászok, aludni. Feleségem egy pohár vizet önt a fülembe: tíz óra, próbára megyek.

Amerikai Szilveszter

— Anglia el akarja ismerni a Kínai Népköztársaságot, a gyarmatok felkelnek ellenünk, mindenfelé sztrájkok vannak, a béketábor egyre nő, hát mire igyunk?!

Ludas Matyi azt üzeni

K. Attila. Rajzötlete nem *rossz, de már sok hasonló* látott napvilágot.

Reiner György, tanuló. Ezt a pályázatot már régen lezártuk, de a kis történet, amit küldtél, különben is nagyon régi.

Egy vidéki olvasó. Igazat adunk abban önnek, hogy az idegen szavak használatától lehetőleg tartózkodni kell, s ez teljes mértékben vonatkozik lapunkra is. A jövőben ezt fokozottan szem előtt fogjuk tartani. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy amennyiben egyetértünk a „vernisszázs" tárlatmegnyitás „szimpátia" (rokonszenv) stb. példák esetében, annyira nem értünk egyet az ön által ugyancsak nehezményezett „bürokrácia"; „burzsoázia", „fantasztikus", „indiszkrét" szavak esetében. Ezekre egyrészt nincs is kifogástalan magyar kifejezésünk, másrészt annyira közkeletű szavak, hogy itt önnek kell engednie: meg kell ismerkednie velük. Máskor írja meg a nevét is, okos tanácsot minek szégyelni?

K. Sándor, Hódmezővásárhely. Annyi helyünk nincs, hogy az összes helyes megfejtők névsorát közölhessük.

V. Armasescu, Bukarest. Ha megírja nekünk pontosan, hogy mely számok hiányzanak, készséggel megküldjük valamennyit, feltéve, hogy még van belőlük. Ami második kérését illeti, a magyar nyelvvel sok mű foglalkozik s az lenne a leghelyesebb, ha valamelyik nagyobb kiadótól könyvárjegyzéket kérne. Sajnos, ezzel nem érünk rá foglalkozni. Szívélyes üdvözletünket küldjük.

B. Árpád, villanyszerelő. Köszönjük a küldött képötleteket. Örülnénk, ha az átlagosnál jobbakat tudna küldeni. Ezek, sajnos, nem azok. Üdv.

P. György. Verse nagyon sántikál, a jószándékú mondanivaló csiszoltabb formát érdemelne.

K. János. Köszönjük, közöljük.

F. János, Sarkad. A rajz bizony nagyon kezdetleges s a tartalom sem sokkal jobb. Legjobban levelének örültünk, melyet szívélyes üdvözlettel viszonozunk.

jóslatai 1950-re

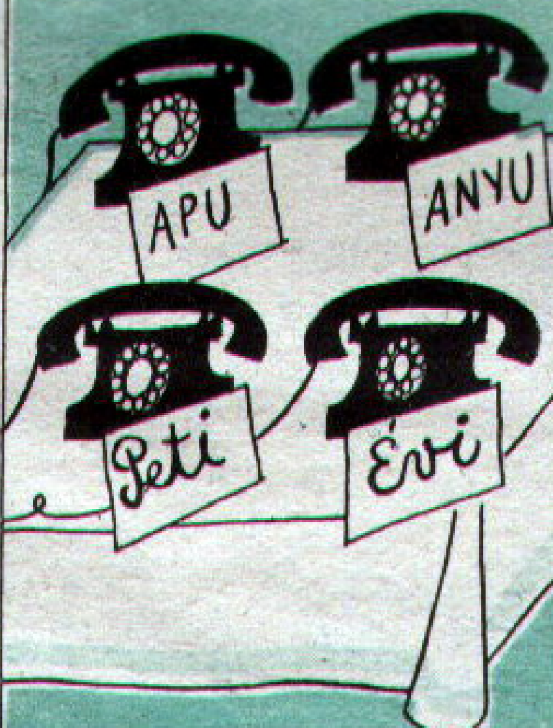
KASSO KAJÁN

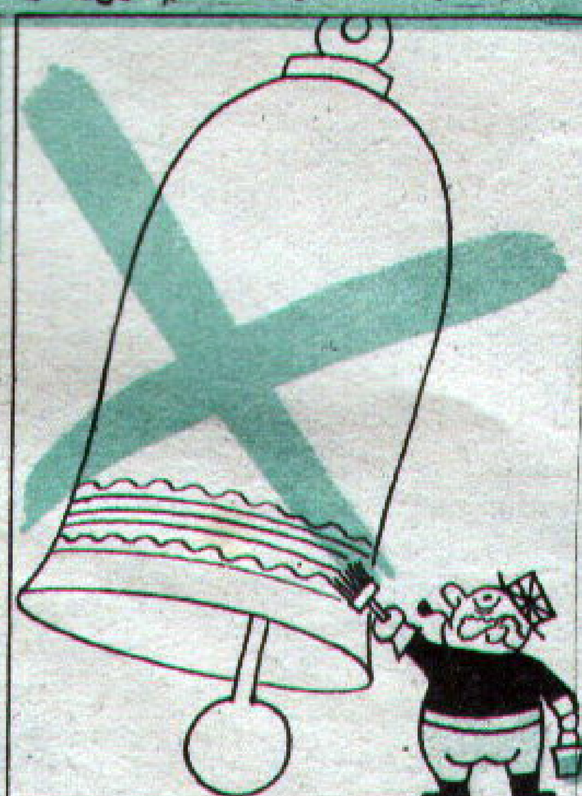
Csang-Kai-Sek utól fogja érni önmagát.
- Hé, menjen félre az útból, maga tróger!

Acheson megtanul németül, hogy mégjobban tudjon diktálni a nyugatnémet bábkormánynak.

A telefon még nagyobb mértékben fog elterjedni Magyarországon!

Angliában eltörlik a déli harangszót, hogy ne emlékeztessen az ebédelésre!

Amerikában olyan nagy lesz a munkanélküliség, hogy sokkal kifizetődőbb lesz a dolgozóknak adni segélyt, mert ezek kevesebben lesznek.

Az olcsóság még jobban fog fokozódni.

Az amerikai filmek olyan pocsékok lesznek, hogy a szadista rendőrség kényszeríteni fogja a négereket, hogy azokat megnézzék.

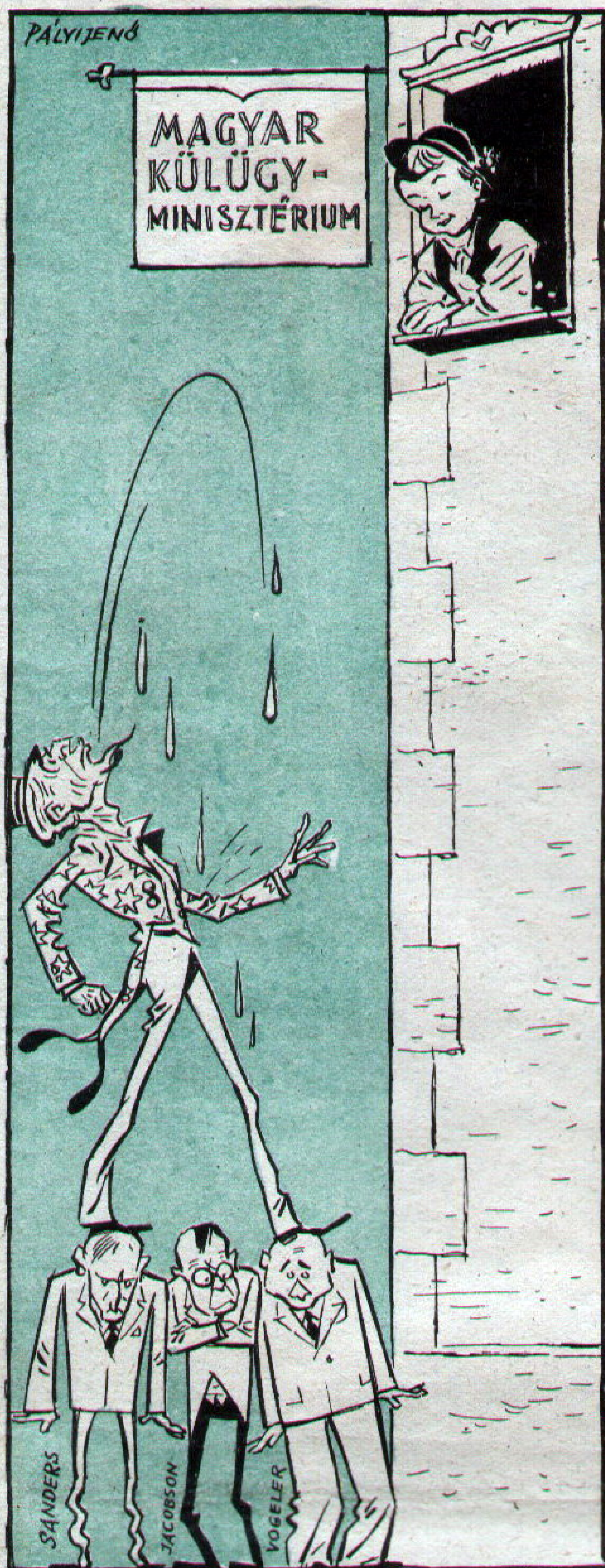

Tovább fokozódik a sztrájkhullám Amerikában.
Truman: - Milyen kellemetlen mindent egyedül csinálni!

- Beviszem a kérvényemet elintézés végett.
- És minek a stopper?
- Hogy stoppoljam az időt, ami alatt az ügyemet elintézik!

Samu bácsi meg az ő jegyzékei

Uncle Sam: Mennyi ideje köpködök már erre a magyar gyerekre és érdekes, én leszek egyre nedvesebb...

Boldog ujesztendőt!

— Hűha, maga aztán bőkezű, Ötven elvtárs! Maga az igazi boldog újesztendő!
— Boldog vagyok, csak az szomorít el egy kicsit, ha a sógoromra gondolok.
— Hát az kicsoda?
— Az is újesztendő, de Amerikában...

Kik nyertek jutalmat?

51. számunkban közölt rejtvényünk megfejtéséért a következők nyertek díjakat: **50 forintot nyert:** Messer János, Csepel, Kossuth L.-út 127. — **Egy-egy könyvet nyertek:** Idrányi Anna, Törökszentmiklós, — Nógrádi Vera, Bp., Baross-u. 43. — Maróti Lajos, Martonvásár. — Nagy Károlyné, Bp., Ferenc-krt. 29. — Magyar Irénke, Szatymaz. — **¼ évig kapják a Ludas Matyit:** Katona Antalné, Bp., Rottenbiller-u. 35. — Sólyom Ferenc, Debrecen. — Frankó Frigyes, Győr. — Miklós Ferenc, Kékesd. A nyereményeket postán küldjük el.

VIGYÁZAT! Megüzenik!

— Drága fiam, még nem üzenhetjük meg...

— De miért nem, tábornok úr?

— Mert még nem vagyunk kellőképen fölkészülve rá.

— Ó, dehogynem! Ittvannak a nagy paktumok...

— Igaz, igaz, itt az Atlanti Paktum és itt a Csendes-óceáni Paktum és megkötöttük már a Földközi Paktumot, és az Északi Paktumot, de lássa, nincs még készen a Közelkeleti Paktum és a Távolkeleti Paktum.

— Azok mit foglalnának össze?

— A Közelkeleti: a zsidókat és az arabokat; a Távolkeleti: a sárgákat és a feketéket És nincs meg a Délamerikai és a Délafrikai Paktum, ami a feketéket és a sárgákat...

— Már mindenütt kiosztottuk a...

— Igen, már sok helyen kiosztottuk a dollárokat, de még azokat sem mindenütt. Svédországból vagy Norvégiából, valamelyik északi országból, érthetetlen módon a mult héten visszaérkezett egy zacskó dollár... És a fegyverek kiosztását még el sem kezdtük.

— De miért akar a tábornok úr fegyvereket kiosztani?

— Hogy megüzenhessem...

— Mit akar megüzenni a tábornok úr?

— A békét, fiam, csakis a békét. Hát maga mit képzelt, mire készülünk?

— Háborúra, tábornok úr.

— Milyen csacsi, látszik, hogy nem ismeri a mi kedves elnökünket, az háborúra uszít ugyan, de a végén úgy megizeni a békét, hogy az összes ágyúk elsülnek s az összes ezredek elindulnak. És a népi demokráciákból egy darab sem marad.

— És a Szovjetúnió?

— Hát ha lehet, a végén azzal is megköti a háborút.

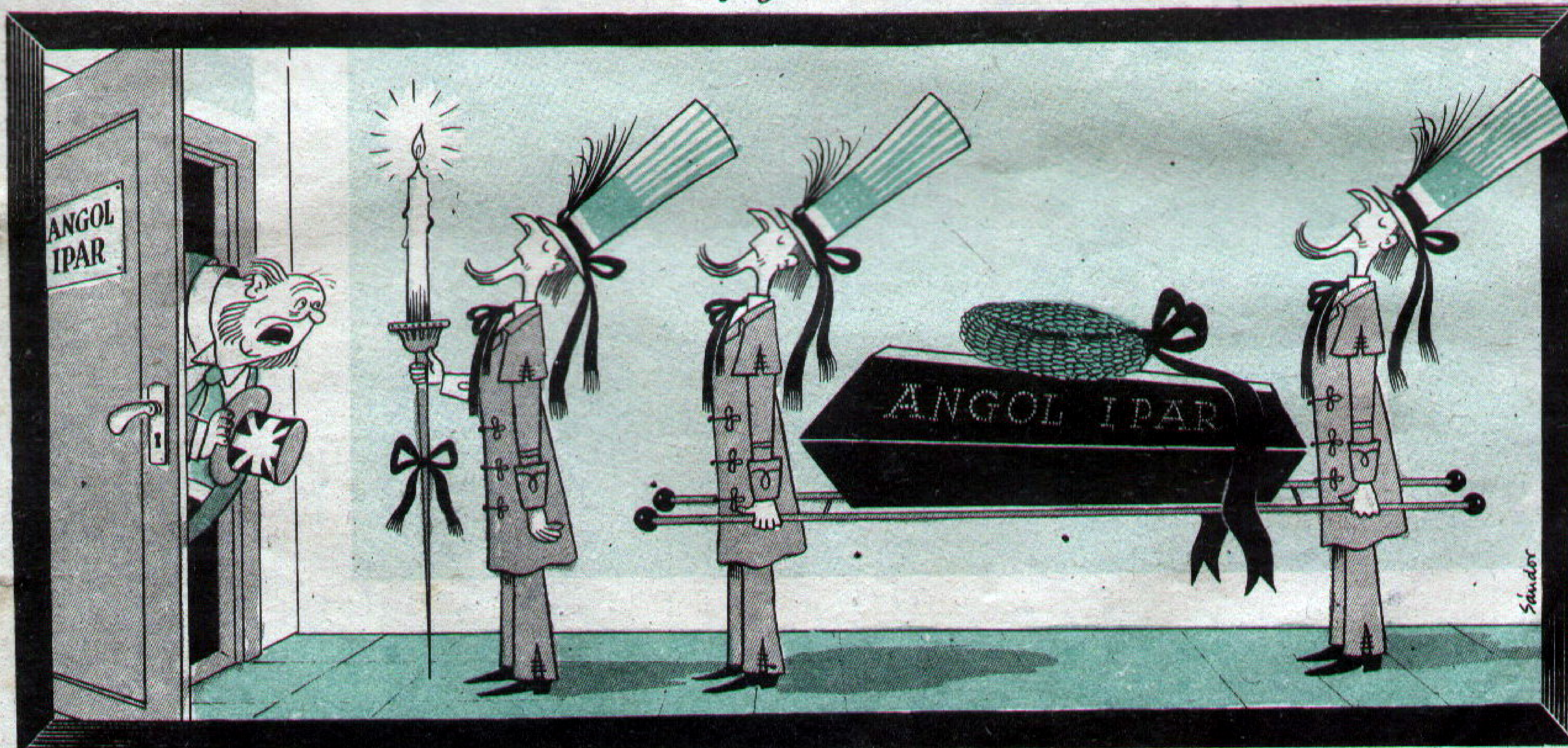
MEGHÍVÓ

A Truman-cég alkalmazottai december 31-én nagy nótás-mókás **Szilveszter-estet** rendeznek, amelyre minden barátjukat, üzletfelüket és áldozatukat szeretettel meghívják.

Konfetticsata, szépségverseny, gazdasági válság, tízmillió munkanélküli-és még számos más meglepetés.

Jó hangulatról az amerikaellenes tevékenységet vizsgáló bizottság gondoskodik.

A nagy temetés

Uncle Sam: Eljöttünk kérem a halottért
John Bull: Itt nincs semmiféle halott!
Uncle Sam: Azt bízza csak rám, én jobban tudom

Hangtalan Heti Híradó

A H. H. H. az olvasók érdeklődésére közli, hogy Geiger az magyarul hegedűs, Vogeler az madarász és Sanders az szintén spiónt jelent.

Ez Kelemen bácsi, akinek az egyik szeme nevet, mert remek tömbfűtés lesz a lakásában, a másik szeme pedig sír, mert a társbérlője lakásában is remek tömbfűtés lesz.

Ludas Matyi AZ ÜZEMBEN

A sztálini műszak alatt

— Halló, tűzoltó? Azonnal kérünk egy tűzoltólétrát az üzem statisztikai osztályára!

221 százalékos eredmény a fakitermelésben

Erdőkerülő: Kerülöm, kerülöm, egyszercsak nincs erdő...

GYÁRAT keresek!

Egy gyárat keresek, ahol megbecsülik munkátlan munkásságom és bevezethetem sztachanovista lógási módszeremet. Csak az a gyár jelentkezzen, ahol garantálni tudják, hogy egy hétnél tovább kibírnak.

Kívánságaim és igényeim: Napi félórai munkaidő, kombinált angol WC ággyal és piszkos Fred-sorozattal. Naponta hús, lehetőleg csibe és másfél liter bor, tokaji, vagy verpeléti. És egy adag édes purzicsán dohány, mert rákaptam a nikotinra is. Amit a félórán kívül sem dolgozok le, túlórába kérem elszámolni, tizenkettő után 100%-os teljesítménybérbe. Más kívánságom egyelőre nincs, majd személyesen bővebbet egyéb óhajaimról.

Az utóbbi hónapban egyébként a következő helyeken próbáltam nemdolgozva dolgozni: Tésztagyár négy nap (e havi csúcsteljesítmény), Bakelit két nap, Gyantaüzem egy nap, Sörgyár félnap. Általában a napnál vagyok fűtő és a kuglizáson, snurozáson, lóversenyen és kártyán kívül semmiféle munkát nem szeretek.

Az a gyár, aki ezekután is lát bennem fantáziát, adjon le 200.— Ft előleget és esetleg egy ajánlatot is a „Lógós Közlöny" kiadójába „Az olyan munkát szeretem, ahol nem kell dolgozni" jeligére.

Rossz az üzemi koszt és egyéb kifogásaim

— Igen! Ha tetszik, ha nem, kimondom, hogy rossz az üzemi koszt, rossz és drága és nem elég változatos az étlap és egyáltalán. Tegnap is karfiolleves volt, nem gombaleves volt, borjúhús volt krumplival, nem disznóhús volt, meg egy bukta volt mellé és még ha lekvár lett volna benne, ja igaz, lekvár volt benne, no de nem hecsedli lekvár! Szép kis ebéd! És ezért fizetek hét forint huszat egy hétre! Egy hétre! Nem, nem egy hónapra, vagy egy évre, hanem egy hétre, és vasárnap nincs ebéd, mintha bizony vasárnap nem kellene ebédelni.

— És tessék, ma megint hús. Disznóhús, nem borjúhús, babfőzelékkel persze karfiolleves soha. Hiába, az volt a jó, amikor 1930-ban a Cséri-telepen inségmunkát végeztem, kaptam két pengőt egy napra, meg jó forró rántottlevest, tele köménymaggal. De milyen köménymag volt az! Régen ettem olyan jó köménymagot. Ügye Balázs, az volt a jó világ, a Cshérin, mi? Mit mondasz Balázs? Hogy most van a jó idő és nem akkor volt? Mit tudod te azt, Balázs? Észre sem veszed, hogy ez a zsíros koszt, amihez nem kapunk sem bort, sem sört, hogy megfekszi a gyomrot. Na adjon még egy tányérral ebből a levesből, elvtársnő, ha már meg kell halnom, haljak meg két tányértól.

— Szóval nincs itt mese, ezért a pénzért többet és főleg jobbat kéne adni. Úgy hallom, a Bicskagyárban hatfogásos az ebéd, a Talicska NV.-nél pedig másfélórás az ebédidő, csak volnék én szoc-polos, majd megmutatnám! — Na Tokos, vacak a koszt, mi? Nem. Eh, ez hülye. Annyira jóllakott, hogy nem tud szólni. Gyomor ember. Na Bögyös, csapnivaló az ebéd, mi? Nem. Persze, ez rokona a szakácsnak. Na Lina nem, rossz a kaja, úgye? Nem. Ugyan, mit strapálom magam, hagyom a fenébe ezeket a proletárokat, ezek nem tudják, mi a jó. És ha most hirtelen nem is tudom bizonyítani, hogy rossz az ebéd, akkor is rossz, igenis rossz, nem ebéd ez, halló, elvtársnő, adjon még egy kis főzeléket, mert én még ilyen rosszat az életben nem ettem.

A Kossuth Lajos-téren

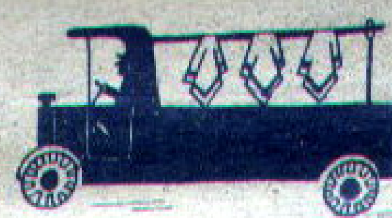
Rákóczi Ferenc: Legyen szíves, fogja egy kicsit a lovamat, hadd próbálom ki én is a trolibuszt!

Kép szöveg nélkül

Ez alatt a kép alatt azért nincs vicc, mert a képen látható munkás 400 százalékot teljesít és ez ma, a sztahánovista teljesítmények idején már igazán nem vicc.

3 pohártörlő

A Közért lapjában olvassuk az alábbi esetet:

Az egyik fióknak pohártörlőkre volt szüksége rendelt tehát három pohártörlőt azon az osztályon, ahol ilyesmit rendelni kell. Az illetékes osztály a három pohártörlőt nyomban leszállította a fióknak, mégpedig egy hattonnás teherautón.

*

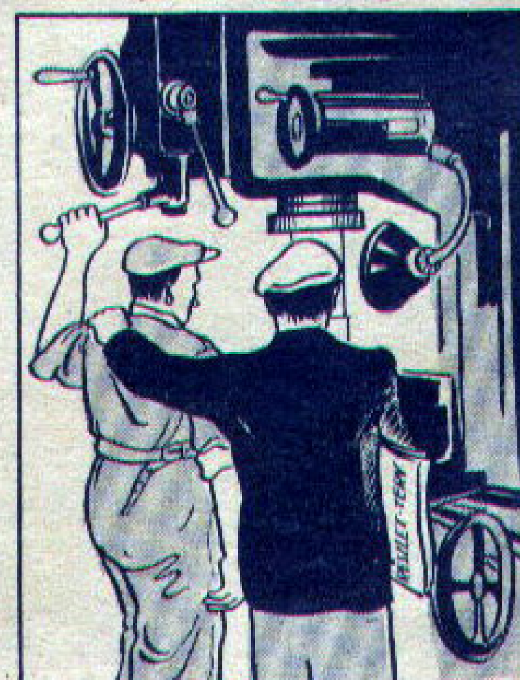
Hattonnás teherautón három pohártörlőt vinni persze szokatlan és túlzásnak mondható, hiszen egy háromtonnás teherautó is elegendő lett volna. De mindettől függetlenül igy utólag kritizálni könnyű. Az illető, aki a három pohártörlőt a hatalmas gépkocsin küldte, nem tudhatta, hogy a küldemény a teherautó rakfelületének csak egy nagyon kicsi részét foglalja el, mert erre vonatkozóan még semmiféle adat nem állt a rendelkezésére. Most történt meg először, hogy három pohártörlőt teherautón vittek az illetőt tehát csak dicséret illeti, hogy új tapasztalatokkal gazdagította a teherfuvarozást.

A kémény közbeszól

„Ha mégegyszer elkésel, kifüstölünk a gyárból!"

a JÓ ÜB-titkár

megbeszéli a részlettervet a dolgozókkal.

a ROSSZ ÜB-titkár

beletemetkezik az adminisztrációba.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA

Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.

Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750

Szikra Nyomda NV. V., Honvéd-u. 10.

Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.